

Neděle 15. po sv. Trojici

J7, 37-52

Kořenov, 12.9.2021

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu.
Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mnou spásou.
S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy.

Píseň: 320

Čtení: Za14, 6-11

Píseň: 140

Kázání: J7, 37-52

Ježíš se zdržuje v chrámě v době svátku stánků. Celý Jeruzalém zaplavili poutníci, kteří se vydali na svátky stánků do Jeruzaléma. Po celých sedm dní, kdy svátky trvaly, Ježíš učí v chrámu.

Svědék víry nám představuje různé skupiny lidí: farizeové, Židé, všudypřítomné zástupy, Jeruzalémští nebo prostě jen lidé. Jsou to zástupci jednotlivých postojů vůči Ježíši.

Všichni mají představy o tom, jak by měl Mesiáš vypadat. Odkud by měl přijít a kam by měl směřovat. Pro jedny je Ježíš člověk konající zázraky, pro druhé ten, který se rouhá. Pro jedny je to Syn Boží a Mesiáš, pro druhé to je obyčejný prorok, který svádí lidi.

Je poslední den svátků. Tedy den osmý. Po celou dobu svátků se vylévá na oltář ze zlatého džbánu voda z pramene Gichon. Jsou zde připraveny celopalné oběti. Tak jak se vylévá voda, tak lidé vylévají vše, co brání k přijmutí Hospodina. Lidé čekají na vylití přízně Hospodinovy v podobě Ducha. Ducha, který naplní jejich vylitá srdce. Jejich srdce naplní Duch, který je obživí.

Ježíš veřejně a bez obalu, po celou dobu svátků, všem lidem v chrámě říká, odkud přichází a kam směřuje. Přišel od Otce v nebesích. Jde ke svému Otci v nebesích. Je to prosté, avšak uvěřit tomu farizeové nemohou. Brání jim v tom jejich víra v moc Tóry, tedy předpisů a výkladů Písem, které očekávají jiného Mesiáše, než je Ježíš.

To, že je Ježíš jedno s Bohem, a přitom je člověkem, naráží na nemožnost uchopení tohoto tajemství. Toto Tajemství lze přijmout jedině vírou. To však ještě není vše. Ještě nepřišla Ježíšova hodina. Ještě k této hodině se vše chystá.

Žízní-li kdo, pojd' ke mně, a napij se! Jako by Ježíš říkal: vylévání vody na oltář, oběti dělané nikoli z lásky, ale povinnosti, to vaši žízeň po pravém životě neuhasí. Musíte přijít ke mně. Nikoli zpovzdálí přihlížet, nikoli jen tak zevlovat okolo. Ten, kdo chce uhasit žízeň, musí se zvednout a jít. Ten, kdo chce pít, nemůže čekat, až mu vodu přinesou. Musí vyjít ze sebe a přijít ke mně.

Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé. Ještě jedno je třeba k tomu, aby proud – doslova ‚řeka‘ – vyvěrala. K tomu potřebuje víru. Nikoli zlaté džbány, nikoli nádoby, které by vodu vylévaly. Jako by ten, který nevěří Ježíši, sám zastavil proud vyvěrající z toho, který je pramen vody živé.

Aby nikdo nebyl na pochybách, svědek víry dodává: *To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch svatý nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.* Ježíš zaslubuje: Víra v Ježíše oslaveného – tedy ukřižovaného – je tajemstvím, které lze přijmout skrze Ducha svatého.

Údiv zástupu. Možná i údiv v nás. Tajemství kříže tedy přijímáme nikoli rozumem, ale Duchem svatým? Něčím tak neměřitelným, tak abstraktním, jako Duch svatý? Ano, naše víra není našim výkonem, ale darem, který jsme přijali s vděčností. Darem, který se projevuje v Duchu a pravdě.

A opět důkaz některých, že Ježíš není Mesiáš. Je to tak prosté! Přeci víme. Víme, že Ježíš je z Galileje. Víme o jeho původu, známe jeho rodiče, matku i otce, jeho bratry. Dochází k roztržce; v originále je slovo schizma, a my víme, že schizma bývá nekompromisní. Když nastane schizma, ani jedna ze stran neustupuje ze svého přesvědčení.

Najednou při této roztržce Ježíš ustupuje do pozadí. Jako by nebyl. Ve skutečnosti se mluví o něm, ale jako by nebyl přítomen. Jako by víra v Ježíše záležela na tom, kde se narodil, kdo z důležitých a věhlasných lidí v něho uvěřil. Víra bezejmenného zástupu, bezejmenné církve, je vírou nezasluhující si pozornosti, myslí si představitelé pobožných, tedy farizeů. Jako by farizeové říkali: jsme to my, kteří určíme, komu a v co se má věřit.

Světlo do celé roztržky vnáší Nikodém. *Zdali Zákon náš soudí člověka, leč prve uslyší od něho a zví, co by činil?* Nikodém posluchače, ale i nás, napomíná. Jako by říkal: poslouvejte Ježíše, co říká. Rozvažujte o tom. On přeci nabízí vodu života. On ji dává, abychom nežíznil. To je jeho činění. Ježíšovým činem lásky je jeho oslavení. Ježíšovým činem lásky je kříž. Zde se to láme, zde začíná to pravé schizma, tedy roztržka. Tedy něco, co bylo celé, se nadobro roztrhlo.

Ježíš svým Duchem nás zve k sobě, abychom obživeni tímto Duchem rozpoznávali a rozpoznali tajemství jeho existence. Tajemství jeho oběti, kříže a jeho zmrtvýchvstání.

Pane, prosíme, vylej na nás nikoli ducha bázlivosti a malosti, ale Ducha rozhodnosti a síly.

Amen.

Píseň: 237

Požehnání:

Milost Pána našeho a láska Boží budiž s vámi se všemi.

Píseň: 500